

γαίνουν ευκολώτερα εἰς τὸ θέατρον. Αὐτὸ τὸ ξέυρομ' ἐμεῖς καὶ γι' αὐτὸ τρέχομε πάντοτε, ὅταν συμβῇ τίποτε. Προχθὲς ἤμεθα εἰς τὸ Γρωβιά, δυὸ λεύγαις ἀπ' ἐδῶ, ὅταν ἐξαφνα τὰ μεσάνυχτα ἀκούομεν : φωτιά 'ς τὸ Βωβραί ! Ἐζητοῦσαν συνδρομήν, καὶ οἱ χωρικοὶ ἐκίνησαν εὐθὺς μετὰ τὴν ἀντλίαν των. Εἰς μίαν στιγμὴν ἐτοιμασθήκαμε κ' ἐμεῖς· ἔξεψα τὸ ἄλογο 'ς τὸ ἀμάξι καὶ ἤλθαμεν μαζὺ των. Δὲν τὸ συλλογίστηκα ἄσχημα, διότι χθὲς τὸ βράδυ εἴχαμε εἰσπραξίν καλὴν. Ἦσαν στρατιῶται, πυροσβέστές, κάτοικοι πολλοί... ἀπόψε πάλιν, ποῦ τὰ πράγματα ἡσύχασαν, μόλις θὰ βγάλωμεν τὸν φωτισμόν.

Αἱ ἐξηγήσεις αὗται ἐδίδοντο δι' ἤθους ἀγαθῆς πίστεως διαλύοντος πᾶσαν ἀμφιβολίαν.

— Ἔτσι λοιπόν, ὑπέλαβεν ὁ Νοέλ μετὰ φαινομένης ἀδικησίας, δὲν ἤξεύρετε τίποτε; Ἀλλ' αὐτὸς ὁ μικρὸς, ἐξηκολούθησε στρεφόμενος πρὸς τὸν Ζωζὼν, καὶ ἡμποροῦσε νὰ ἀνακαλύψῃ. Εἶνε ἀρκετὰ εὐκίνητος, καὶ θὰ εἶνε καὶ παράλυτος, εἴμαι βέβαιος. Θὰ φεύγῃ πότε καὶ πότε, νὰ τρέχῃ 'ς τοὺς ἀγροὺς καὶ νὰ σουφρώνῃ μῆλα καὶ ἀχλάδια ἀπὸ τοὺς κήπους;

Ὁ Ἡρακλῆς οὐδόλως ὑπόπτει τὸν σκοπὸν τῶν ἐρωτήσεων αὐτῶν.

— Αὐτός, ἀφέντη μου; ἀπήντησεν ὑψὼν τοὺς ὤμους. Δὲν τὸν 'ξεύρετε. Εἶν' ἓνας ἀκαμάτης, ποῦ δὲν 'ξεύρω τί νὰ τὸν κάμω. Διόλου ὄρεξι διὰ δουλειά, καὶ κοιμησιὸ ὅλη ἡμέρα. Δὲν εἶνε γιὰ καλλιτέχνην αὐτός!

— Ἀλλὰ τὰ μῆλα, τ' ἀχλάδια θὰ τοῦ ἀρέσουνε, ὑποθέτω.

— Διόλου! ἀπήντησεν ἀποτόμως ὁ Ζωζὼς· ἔξω ἀπὸ ὧμ' ἀπράγματα! Σοῦπα καὶ ρακί, μάλιστα!

— Καὶ χρήματα; Νᾶχης μερικαῖς δεκάρας εἰς τὴν τσέπη σου;

— Ὁχι, ὄχι! ὅταν ἔχω μοῦ τῆς πέρουν.

Ὁ Νοέλ ἐγνώριζεν ἤδη ὅτι ἤθελε νὰ μάθῃ.

— Πηγαίνετε καλοὶ μου ἄνθρωποι, εἶπεν εἰς τοὺς ἀθλητάς. Ὁ δικαστὴς θὰ σᾶς ἀπολύσῃ βέβαια ἐντὸς ὀλίγου. Θάρρος!

Ἐνῶ δ' ἀνεχώρουν, ὁ Νοέλ ἐβεβαιώθη, παρατηρῶν τὰ ἰσχνὰ μέλη καὶ τὰς ῥαιβὰς κνήμας τοῦ παιδίου, ὅτι ἀδύνατον ἦτο νὰ ἐπραξεν ὅ,τι ὑπετίθετο.

— Χωρὶς ἄλλο, ἐπιθύρυσεν, ὁ Γριβὲ ἀπατάται· δὲν εἶν' αὐτός.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΔΥΟ ΛΗΣΜΟΝΗΘΕΝΤΕΣ

Πρὸ βραχείος χρόνου ἐτελέσθη ἐν Ἀθήναις μέγα μυστήριον, τὸ βάπτισμα τῶν ὁδῶν τῆς πόλεως. Ἀληθῶς ἐλάχισται ἦσαν αἱ ὁδοὶ αἰτίνες ἔφερον ὄνομα, αἱ δὲ πλεῖσται ἦσαν ἐπισήμως μὲν πάντῃ ἀνώνυμοι, κατ' ἔθος δ' ἐγνωρίζοντο ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ παντοπώλου τοῦ τυχόν ἐν αὐταῖς ἐγκαθιδρυμένου, ὅστις εἶχεν ἔργον οὐ μόνον νὰ πωλῇ εἰς τοὺς γείτονας τὰ λεγόμενα ἀποικιακὰ εἶδη, ἀλλὰ καὶ νὰ χρησιμεύῃ εἰς τοὺς διαβάτας ὡς ζῶν εὐρετήριο τῶν περιοίκων.

Οἱ ἀναλαβόντες κατ' ἐντολὴν τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς νὰ βαπτίσωσι τὰς ὁδοὺς εἶχον διπλοῦν ἔργον νὰ ἐκπληρώσωσι, νὰ σκεφθῶσι τί νὰ πράξωσι περὶ τῶν ἤδη φερουσῶν ὀνομα ὁδῶν καὶ νὰ εὐρωσι βαπτιστικὸν διὰ τὰς ἀνωήμους. Ὡς πρὸς τὰς πρώτας ὁρθῶς ἐπραξάν διατηρήσαντες τὰ παλαιὰ αὐτῶν ὀνόματα τὰ ἤδη ἀναγεγραμμένα καὶ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον γνωστά, εἰ καὶ τινὰ αὐτῶν, μάλιστα ἐκ τῶν ἐχόντων ἀρχαιολογικὰς ἀξιώσεις, εἶχον ἐσπευσμένως δοθῇ ὑπὸ τῶν πρώτων ἀναδόχων. Τὸ ἐναντίον ἤθελεν ἐπιφέρει οὐ μόνον σύγχυσιν ἴσως εἰς συμβολαιογραφικὰς πράξεις, ἀλλὰ καὶ ἄλλας ἐνοχλήσεις εἰς τὸ κοινόν, οὐδ' ὑπῆρχε πιθανότης, ὅτι οἱ πολλοὶ ἤθελον ἐθισθῇ εἰς νέας μετωνυμίας. Ἡ ὁδὸς Τολέδου ἐν Νεαπόλει, καίπερ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν μεταβαπτισθεῖσα εἰς ὁδὸν Ῥώμης, μόνον ὑπὸ τὸ παλαιὸν ποιητικόν της ὀνομα εἶνε γνωστὴ εἰς τε τοὺς ἀστὺς τῆς Παρθενότης καὶ εἰς τοὺς παρεπιδημοῦντας ξένους. Ἐν δὲ Φλωρεντίᾳ, ὅπου εἶχε γείνει γενικὴ μεταβολὴ τῶν ὀνομάτων τῶν ὁδῶν, ἐνθυμοῦμαι ὅποιας δυσχερείας ἀπήντων οἱ πολῖται νὰ εὐρίσκωσι τοὺς δρόμους πρὸ δεκαετίας, εἰ καὶ εἶχε παρέλθει ἱκανὸς χρόνος ἀπὸ τῆς ἀναβαπτίσεως. Ἡ μὲν δὲν ἤρκει τὸ κατὰ τὴν σύστασιν τοῦ βασιλείου περὶ τὴν ὀνομασίαν τῶν δήμων τοῦ κράτους γενόμενον λάθος, ἐνεκα τοῦ ὁποίου ὑπὸ τὴν ἀρχαιοζήλον μεταμφίεσιν κατέστησαν ἀδιάγνωστα πολλὰ τῶν σημερινῶν χωρίων, ἐν οἷς τινὰ φέρουσιν ὄνομα γνωστὸν ἐκ τῆς μεσαιωνικῆς ἢ νεωτέρας ἡμῶν ἱστορίας, ἐνίοτε δὲ καὶ δόξαν καλυφθεῖσαν ὑπ' ὀνομασίας, πολλάκις ἐκταφείσης ἐκ γεωγραφικῶν ἐγχειριδίων;

Εὐρεῖα δ' ἠνοιγέτο κέλευθος εἰς τοὺς δημοπροβλήτους ἀναδόχους, ἀναλαμβάνοντας τὴν εὐρεσιν ὀνομάτων δι' ἑκατοντάδας ὁδῶν ὅπως ἀνωνύμων. Ἡ παλαιὰ τοπογραφία τῆς πόλεως καὶ ἡ ἱστορία τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Ἑλλάδος ἀρχαία, μεσαιωνικὴ καὶ νεωτέρα, οἱ ἐπιφανεῖς ἐν τοῖς γράμμασι καὶ τῇ ποιήσει Ἕλληνες πάντες τῶν αἰώνων, οἱ φιλέλληνες, πρόσθε καὶ τὰ

Ἡ ἑπάρσις εἶνε τὸ κίβδηλον νόμισμα τῆς ἀξίας, ἀλλὰ κίβδηλον νόμισμα, ὅπερ κυκλοφορεῖ ὡς γνήσιον.